

Arrest

nr. 229 060 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Waar verzoeker kritiek uit op de daadwerkelijkheid van het beroep, benadrukt de Raad dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 april 2017 in Griekenland als vluchteling werd erkend op grond waarvan een verblijfstitel werd afgeleverd met geldigheid tot 17 april 2021. Verzoeker betwist dit niet.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

Verzoeker verwijst naar zijn moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en citeert uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 waar verzoeker thans in het verzoekschrift naar verwijst. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker blijft echter in gebreke de nodige concrete elementen aan te reiken nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, het klimaat van racisme en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, (erkende) vluchtelingen in Griekenland zouden lijden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als internationaal beschermd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het verwijzen naar algemene informatie. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van

personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot het aan zijn vluchtelingenstatus verbonden verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juli 2019, verwijst verzoekende partij naar hetgeen zij vermeld heeft in haar vraag tot horen. Zij stelt dat in de beschikking de bestreden beslissing gewoon wordt bevestigd zonder dat de nieuwe informatie werd onderzocht waaruit blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland onaanvaardbaar zijn. Verzoekende partij wijst op de Europese rechtspraak ter sprake en stelt dat het de taak is van het Commissariaat-generaal om haar situatie in Griekenland individueel te onderzoeken. Verzoekende partij wijst erop dat zij amper werd ondervraagd over Griekenland, 3 bladzijden. Ze merkt op dat zij aan haar lot overgelaten werd in Griekenland zonder enige hoop er ooit tot een eerbaar leven te kunnen geraken. Zij voegt daar aan toe dat zij geen eigen logeerplaats had en op straat bleef, zij geen kans kreeg om Grieks te leren of om werk te zoeken. Verzoekende partij benadrukt dat zij in volstrekte armoede leefde, zonder elementaire voorzieningen zoals een toilet of een douche.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritische beschouwingen, zonder dat zij echter concrete en valabele opmerkingen bijbrengt aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.3. De Raad herhaalt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus van verzoekende partij en waarvan zij gebruik kan maken.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekende partij, die internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

4.4. Waar verzoekende partij verwijst naar de door haar bijgebrachte informatie, waarmee volgens haar geen rekening werd gehouden, en stelt dat hieruit blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland onaanvaardbaar zijn, verwijst de Raad naar de grond in voormelde beschikking waar het volgende wordt opgemerkt:

“Verzoeker verwijst naar zijn moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en citeert uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de

verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 waar verzoeker thans in het verzoekschrift naar verwijst. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker blijft echter in gebreke de nodige concrete elementen aan te reiken nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, het klimaat van racisme en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, (erkende) vluchtelingen in Griekenland zouden lijden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als internationaal beschermd.

Verzoekende partij laat na hier een ander licht op te werpen. Haar algemene opmerking dat de door haar bijgebrachte nieuwe informatie niet zou zijn onderzocht -hier werd integendeel wel rekening mee gehouden- gaat aldus geenszins op, net zoals haar algemene en weinig ernstige opmerking dat de beschikking gewoon zonder meer een bevestiging zou zijn van de bestreden beslissing geen steek houdt.

Dat de situatie en (levens)omstandigheden voor personen die in Griekenland om internationale bescherming verzoeken, dan wel deze bescherming er hebben verkregen, erg moeilijk en soms schrijnend/ondermaats kunnen zijn en (erkende) vluchtelingen er geconfronteerd kunnen worden met allerhande obstakels, wordt ter zake geenszins betwist. Echter, een algemene verwijzing naar de situatie aldaar volstaat niet om aan te tonen dat de bescherming die verzoekende partij in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoekende partij slaagt er niet in de door haar bijgebrachte informatie omtrent en argumentatie aangaande de onaanvaardbare situatie in Griekenland met betrekking tot haar persoonlijke situatie *in concreto* aannemelijk te maken.

4.5. De Raad beklemtoont dat het aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat werd verleend, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit wordt, zoals eerder in voormelde beschikking werd opgemerkt, bevestigd door het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), rechtspraak waar ook verzoekende partij naar verwijst. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling.

De verzoekende partij moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Ze werpt geen ander licht op hetgeen eerder in voormelde beschikking en de bestreden beslissing werd vastgesteld, en maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

Zo wordt ter terechtzitting opnieuw zeer algemeen naar de moeilijke levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland verwezen, waarbij eerder afgelegde verklaringen worden herhaald en aangedikt met enkele algemene stellingen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd, doch

(de raadsman van) verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt hiermee geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar o.a. concreet het volgende wordt vastgesteld:

"In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende levensomstandigheden aan in Griekenland. U hekelt de toegang tot huisvesting en werk, alsook de gebrekkige ondersteuning van organisaties en de Griekse autoriteiten (CGVS p.8-11). U geeft aan dat u naar werk heeft gezocht, maar u hierover verdere bevraagd, geeft u aan dat u hier en daar wat rond heeft gevraagd en stelt het CGVS vast dat u niet in staat bent om de namen te noemen van de fabrieken en/of bedrijven waar u naar werk heeft gezocht (CGVS p.9-10). Daarnaast geeft u aan dat u de taal niet kent, dus dat u zich daarom enkel richtte op Arabisch sprekende werkgevers, dat u een week bij een Arabier heeft gewerkt om zijn winkel te kuisen (CGVS p.9). U gevraagd of u pogingen heeft ondernomen om de taal te leren, verwijst u zonder meer naar het gegeven dat u op straat leefde en dat het voor u onmogelijk was om u zelf te registreren (CGVS p.9). Het feit dat u geen werk had, vertaalt zich vervolgens, aldus uw verklaringen, in het gegeven dat u geen aanspraak kon maken op huisvesting (CGVS p.9-10). De gebrekkige toegang tot werk en huisvesting zijn louter socio-economische omstandigheden. Volledigheidshalve wilt het CGVS nog aanstippen, dat u, hoewel u de organisaties niet bij naam kent, aangeeft dat u op verschillende organisaties beroep kon doen voor basishulp zoals kleding (CGVS p.9), alsook geeft u aan dat u de laatste periode van uw verblijf in Griekenland hulp kreeg op vlak van opvang (CGVS p.8-10). Tot slot wordt eveneens opgemerkt dat u uw status in Griekenland verborgen wilde houden voor het CGVS (CGVS p.7), een vaststelling die weinig verder betoog behoeft en die afbreuk doet aan uw medewerkingsplicht die op u als verzoeker om internationale bescherming rust." (eigen onderlijning).

De stelling ter zitting dat verzoekende partij aan haar lot werd overgelaten in Griekenland en er o.a. geen kans kreeg om Grieks te leren of om werk te zoeken, kan aldus geenszins zonder meer worden aangenomen. Het rijmt immers niet met haar eerder afgelegde verklaringen. Verzoekende partij komt daarenboven niet verder dan enkele blote beweringen en ze toont niet aan ernstige inspanningen te hebben geleverd om bijvoorbeeld de Griekse taal aan te leren en in haar onderhoud te voorzien door doorgedreven pogingen te ondernemen om werk en huisvesting te zoeken.

Bovendien dienen haar beweringen, ook waar verzoekende partij poneert dat er niet enige hoop was om er ooit tot een eerbaar leven te kunnen geraken, sterk te worden gerelativeerd, gelet op de korte periode dat zij nog in Griekenland verbleef nadat er haar internationale bescherming werd verleend. Immers, verzoekende partij verliet Griekenland blijkens haar verklaringen op 28 september 2018, iets meer dan vijf maanden nadat zij er op 17 april 2018 de vluchtelingenstatus verkreeg. Uit haar verklaringen en gedragingen blijkt geenszins de wil of intentie om in Griekeland een duurzaam leven/bestaan op te bouwen en een toekomst uit te bouwen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk serieuze pogingen in die zin te hebben ondernomen.

4.6. Verzoekende partij houdt overigens verkeerdelijk en ten onrechte voor dat het Commissariaat-generaal geen rekening zou hebben gehouden met en een onderzoek hebben gevoerd naar haar individuele situatie in Griekenland, aangezien de commissaris-generaal hier daarentegen wel uitvoerig naar heeft gepeild en haar uitgebreid de mogelijkheid heeft geboden om elementen met betrekking tot haar persoonlijke reilen en zeilen/omstandigheden aldaar aan te brengen en uit de doeken te doen.

Met betrekking tot de stelling van verzoekende partij dat zij slechts kort werd ondervraagd over haar levensomstandigheden in Griekenland, wijst de Raad er vooreerst op en benadrukt hij dat verzoekende partij het feit dat zij in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen bewust geheim wenste/trachtte te houden voor het Commissariaat-generaal. Immers, toen de commissaris-generaal haar confronteerde met diens informatie verkregen van de Griekse autoriteiten waaruit blijkt dat zij op 17 april 2018 de status van erkend vluchteling heeft ontvangen, gaf verzoekende partij het volgende aan en toe: *"Ok. Ik heb dat verborgen aan jullie want we hadden problemen met papieren, als Palestijnen. En ik heb dat inderdaad verblijfsvergunning gekregen. Zelfs ik heb die niet gebruikt, om naar hier te komen."* Gevraagd naar de reden waarom zij dit eerder had verborgen, luidde verzoekende partij haar uitleg als volgt: *"Ik vrees, als ik dat aan jullie toon, dan zal ik geen asiel kunnen aanvragen bij jullie"* (administratief dossier, stuk 5 'notities van het persoonlijk onderhoud' van 4 maart 2019, p. 7). Van verzoekende partij wordt nochtans verwacht, gelet op de medewerkingsplicht die op haar rust, dergelijke cruciale informatie spontaan en van meet af aan te vermelden.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, ook en zelfs niet wanneer haar op het einde werd gevraagd of zij nog iets

wenste toe te voegen, geen opmerking of kritiek maakte over het feit dat zij te kort gehoord zou zijn geweest omtrent haar levensomstandigheden in Griekenland. Verzoekende partij had bovendien de mogelijkheid om in haar verzoekschrift haar persoonlijke situatie en omstandigheden in Griekenland uitgebreid(er) uit de doeken te doen. Ze maakte hiervan evenwel niet of nauwelijks gebruik. In haar beroepschrift komt ze immers niet verder dan het op beknopte en algemene wijze herhalen van eerder afgelegde verklaringen en voorts legt ze zich hierin in het bijzonder toe op het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het verwijzen naar Europese rechtspraak en de algemene situatie voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland. De Raad herneemt dat een algemene verwijzing naar de situatie voor personen die internationale bescherming hebben gekregen in Griekenland, op zich niet volstaat om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijft.

Dat de (levens)omstandigheden voor personen die in Griekenland internationale bescherming vragen dan wel hebben verkregen moeilijk kunnen zijn en allesbehalve rooskleurig en dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals ook blijkt uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie, wordt niet ontkend. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielpcedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij dus in gebreke blijft.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS